

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 16 października 2020 r.

Pozycja 309

POSTANOWIENIE

z dnia 31 lipca 2020 r.

Sygn. akt Ts 157/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Jarosław Wyrembak - przewodniczący

Michał Warciński – sprawozdawca

Justyn Piskorski,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 21 maja 2019 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej K.G.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej, wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 14 sierpnia 2017 r. (data nadania), K.G. (dalej: skarżący), wystąpił o stwierdzenie, że art. 160 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, ze zm.) w zakresie, w jakim „przepis ten ogranicza prawo skazanego – w sytuacji wystąpienia szczególnych względów – do skorzystania z możliwości odstąpienia przez Sąd z odwołania warunkowego przedterminowego zwolnienia w sytuacji, gdy wobec tego skazanego ponownie orzeczono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania” jest niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Postanowieniem z 21 maja 2019 r., doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 27 maja 2019 r., Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej z powodu przekroczenia terminu do jej wniesienia przewidzianego w art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK. Trybunał odwołał się do utrwalonego w orzecznictwie stanowiska, zgodnie z którym, w przypadku braku obowiązku doręczenia rozstrzygnięcia, termin do złożenia skargi konstytucyjnej powinien być liczony od dnia, w którym skarżący dowiedział się o jego treści.

3. W zażaleniu z 31 maja 2019 r. (data nadania) skarżący zakwestionował postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 21 maja 2019 r. oraz wniósł o nadanie dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK), skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p. TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał stwierdza, że kwestionowane postanowienie jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie podważają podstaw odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

3. Przedstawione przez skarżącego argumenty nie uzasadniają odstąpienia od przyjętego w zakwestionowanym postanowieniu sposobu liczenia terminu wniesienia skargi konstytucyjnej. Trybunał – odwołując się do utrwalonego orzecznictwa – stwierdził, że w sytuacji, w której brak było obowiązku doręczenia rozstrzygnięcia, termin do złożenia skargi konstytucyjnej powinien być liczony od dnia, w którym skarżący dowiedział się o treści podjętego orzeczenia. Skarżący nie wykazał, aby w jego sprawie zachodził obowiązek doręczenia orzeczenia i nie zostało mu ono doręczone lub, że nie wiedział o jego treści. Oświadczył, że złożył na rozprawie wnioski o przesłanie mu odpisu postanowienia, który z przyczyn niezależnych od niego nie został odnotowany w protokole, a mając świadomość złożenia wniosku oczekiwał na jego przesłanie. Przedstawione przez skarżącego okoliczności nie zostały w żaden sposób uprawdopodobnione. Nie wykazał on bowiem, aby podejmował jakiekolwiek działania mające na celu uzyskanie odpisu orzeczenia. Wniosek o przesłanie takiego odpisu został złożony przez adwokata ustanowionego dla skarżącego dopiero dwa lata po ogłoszeniu orzeczenia.

W piśmie pełnomocnika skarżącego z 12 października 2018 r. (data nadania), przesłanym do Trybunału w odpowiedzi na zarządzenie sędziego Trybunału z 24 września 2018 r. w sprawie usunięcia braków formalnych, wyraźnie wskazano, że 21 listopada 2016 r. skarżący wystąpił do sądu z wnioskiem o ustanowienie pełnomocnika z urzędu w celu sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej. Dlatego nie znajduje żadnego uzasadnienia twierdzenie skarżącego o niezasadności przyjęcia przez Trybunał tego terminu jako rzeczywistego terminu złożenia wniosku.

Mając powyższe na względzie, Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 61 ust. 8 u.o.t.p. TK – nie uwzględnił zażalenia.